

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หากจะกล่าวถึงกฎหมายอาญาที่บัญญัติมาเพื่อลงโทษบุคคลในสังคมนั้น ถ้าจะเป็นกฎหมายอาญาที่ดีและมีความถูกต้องชอบธรรมแล้ว กฎหมายอาญาดังกล่าวต้องอยู่บนหลักความชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นกฎหมายที่ว่าด้วยความผิดและโทษที่มีความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเอกชน และมีผลกระทบโดยตรงต่อบุคคลไม่ว่าจะเป็นทางด้านชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน เสรีภาพ โดยเฉพาะในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย ได้มีการบัญญัติหลักความชอบด้วยกฎหมายไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตั้งแต่กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 (พ.ศ. 2451)¹ และในประมวลกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบันได้บัญญัติรับรองหลักประการนี้ไว้ในมาตรา 2 ที่บัญญัติว่า “บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติภายหลังกระทำเช่นนั้น ไม่เป็นความผิดต่อไปให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้ารับโทษอยู่ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง”

หรือจะเรียกว่า หลัก “ไม่มีความผิดและไม่มีความผิดโดยไม่มีกฎหมาย” ซึ่งมาจากสุภาษิตในภาษาละตินที่ว่า “nullum crimen, nulla poena sine lege” ก็ได้ และเป็นหลักที่มีความสำคัญอย่างมากในการประกันเรื่องสิทธิ เสรีภาพของบุคคลที่จะไม่ต้องถูกลงโทษในการปฏิบัติหน้าที่ของตนในทางอาญา ซึ่งหลักสำคัญประการหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบของหลักความชอบด้วยกฎหมายที่ถูกซ่อนอยู่ก็คือกฎหมายอาญาต้องบัญญัติให้ชัดเจนแน่นอน นั่นเอง

หลักกฎหมายอาญาต้องบัญญัติให้ชัดเจนแน่นอนนี้มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะบุคคลต้องทราบเป็นประการแรกว่าการกระทำอย่างไรที่จะถือว่าเป็นความผิดทางอาญา มิเช่นนั้น

¹ มาตรา 7 บัญญัติว่า “บุคคลควรรับอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายซึ่งใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดและกำหนดโทษไว้และอาญาที่จะใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น ก็ไม่ควรใช้อาญาอย่างอื่นนอกจากอาญาที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย” อ้างถึงในคณิต ณ นคร. (2547). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. หน้า 60.

แล้ว หากบุคคลยังไม่ทราบและไม่แน่ใจว่าการกระทำอย่างไรของตนจะเป็นความผิดหรือไม่แล้ว สิทธิ เสรีภาพ และการดำเนินชีวิตในสังคมก็คงจะไม่มีเท่าที่ควรจะเป็นนั่นเอง ความชัดเจนของ กฎหมายอาญาต้องมีความชัดเจนทั้งในส่วนของเนื้อหา ขอบเขต ลักษณะการกระทำความผิด ตลอดจนองค์ประกอบต่างๆ ของหลักกฎหมายที่ออกมาใช้บังคับ รวมถึงโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้น ด้วย เพื่อเป็นการป้องกันการบังคับใช้กฎหมายอย่างไร้ขอบเขตและกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน หรือเป็นการ ใช้กฎหมายที่มีลักษณะวางหลักกฎหมายขึ้นมาใหม่ โดยที่ไม่ใช่องค์กรในการบัญญัติกฎหมาย ดังคำกล่าวของ Professor Hans Welzel ที่กล่าวว่า “ภัยที่แท้จริงที่คุกคามหลักประกันของกฎหมายอาญา ไม่ได้เกิดจากการใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง แต่เกิดจากความไม่ชัดเจนแน่นอนของกฎหมาย อาญา” หรือ “Die eigentliche Gefahr droht dem Grundsatz nulla poena sine lege nicht von der Analogie, sondern von den unbestimmten Strafgesetzen”²

สำหรับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 นั้น เป็นเรื่องการกระทำความ ผิดของเจ้าหน้าที่รัฐ โดยเฉพาะ ส่วนบุคคลอื่นที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐก็ไม่สามารถกระทำความผิดใน ฐานนี้ได้ ในฐานะเป็นตัวการหรือผู้ร่วมกระทำความผิด คงจะเป็นได้ก็เฉพาะแต่ผู้สนับสนุนให้ เจ้าหน้าที่กระทำความผิดเท่านั้น และจากการศึกษาตัวอย่างคดีที่สำคัญๆ ที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าศาล ฎีกาได้มีคำพิพากษาจำนวนไม่น้อยในการพิจารณาพิพากษาคดีในความผิดตามมาตรา 157 นี้ ทั้งคดีที่มีคำพิพากษาลงโทษ โดยเห็นว่าการกระทำเป็นความผิด³ และคดีที่ศาลมีคำพิพากษา

² คณิต ณ นคร. (2547). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. หน้า 66.

³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3509/2549 การวินิจฉัยสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีของพนักงานอัยการมิใช่เป็นการ วินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดหรือเป็นผู้บริสุทธิ์ดังเช่นกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล แต่เป็นเพียงการ วินิจฉัยมูลความผิดตามที่กล่าวหาเช่นนั้น ซึ่งเกณฑ์วินิจฉัยมูลความผิดของพนักงานอัยการที่วินิจฉัยสั่งฟ้องหรือ สั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา คือมีเหตุผลอันสมควรเพียงพอหรือไม่ที่จะนำผู้ต้องหาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพื่อให้ศาลวินิจฉัยขั้นสุดท้ายว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ดังนั้นการใช้ดุลพินิจ วินิจฉัยสั่งคดีของจำเลยที่มีคำสั่งไม่ฟ้องบริษัท ส. และ ป. ทั้งที่หนังสือพิมพ์ ซึ่งบริษัท ส. เป็นเจ้าของ และ ป. เป็นบรรณาธิการลงข้อความเป็นความเท็จ และก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ในกรณีนี้ เป็นการใช้อดุลพินิจที่ มิได้อยู่บนรากฐานของความสมเหตุสมผล แต่เป็นการใช้อดุลพินิจตามอำเภอใจจึงเกินล้ำขอบเขตของความชอบ ด้วยกฎหมาย การใช้ดุลพินิจผิดกฎหมายในกรณีนี้ จำเลยเห็นได้อยู่ในตัวแล้วว่าเป็นการมิชอบและ ยังเห็นได้ อีกว่าจำเลยมีเจตนาเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ ซึ่งเป็นผู้เสียหาย อีกทั้งเพื่อจะช่วยบริษัท ส. และ ป. มิให้ ต้องโทษจากการกระทำความผิดของตนอีกด้วย จำเลยจึงมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 157 และมาตรา 200 วรรค หนึ่ง อ้างถึงในคำพิพากษาศาลฎีกา พ.ศ. 2549 เล่มที่ 5 ของบริการสำนักงานศาลยุติธรรม หน้า 31.

ยกฟ้อง⁴ เนื่องจากเห็นว่าไม่เป็นความผิดจึงทำให้หลักเกณฑ์ที่ศาลใช้ในการพิจารณาคดีในความผิดตามมาตรา 157 นั้น ไม่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะเป็นหลักประกันในการปฏิบัติ งานของเจ้าหน้าที่รัฐได้ หลักกฎหมายในมาตรา 157 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด...” อาจเป็นหลักกฎหมายที่ไม่มีการบัญญัติว่าการกระทำอย่างไรเป็นความผิดที่ชัดเจนแน่นอน แต่ศาลมักจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการพิจารณาและกำหนดถึงการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ว่าเป็นความผิดหรือไม่ ซึ่งหากพิจารณาในด้านหนึ่งก็อาจมองว่าเป็นการมอบอำนาจให้องค์กรศาลยุติธรรมเป็นผู้ใช้ดุลพินิจ เพราะกฎหมายต้องการให้มีความยืดหยุ่นครอบคลุมการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในทุกลักษณะ แต่หากพิจารณาถึงหลักความชอบด้วยกฎหมายแล้ว เห็นว่าการที่ให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการกำหนดการกระทำอันเป็นความผิดของเจ้าหน้าที่รัฐแล้ว มาตรา 157 นี้ อาจเป็นการบัญญัติกฎหมายที่ขัดต่อหลักความชอบด้วยกฎหมายก็ได้ และเป็นอันตรายที่คุกคามการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานรัฐเป็นอย่างมาก จนบางครั้งทำให้เจ้าหน้าที่ไม่มีความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่ของตนเท่าที่ควร

แต่ในปัญหาเรื่องของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 นี้ก็มีได้มีเพียงมุมมองในด้านนี้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยังมีผู้ที่เห็นว่า มาตรา 157 เป็นบทบัญญัติของกฎหมายสมัยใหม่ที่สะท้อนให้เห็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐและราษฎรในฐานะกฎหมายตามความเป็นจริง (Law in action)⁵ ซึ่งสามารถเป็นตัวแทนของกฎหมายทั้งปวงที่สำแดงให้ปรากฏถึงความ เป็นกฎหมายตามหลักวิชาการทางนิติศาสตร์ของกฎหมายไทย และยังคงว่าเป็นที่พึงของประชาชนและบุคคลทั่วไปที่จะนำคดีมาฟ้องเองได้เช่นกัน⁶ ด้วยเหตุนี้ในปัจจุบันปัญหาของ มาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด...” ในส่วนแรกนี้ยังคงเป็นบทบัญญัติที่ยัง ไม่มีความชัดเจน

⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3295/2543 การที่จะมีความผิดฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตาม ป.อ. มาตรา 157 จะต้องประกอบด้วยเจตนาพิเศษ คือต้องเป็นการกระทำเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด จำเลยในคดีนี้เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3ก.) ได้ลงลายมือชื่อออก น.ส. 3 ก. ระบุชื่อ ต. เป็นผู้มีสิทธิครอบครองตามเรื่องราวจึงเอกสารปลอมที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องนำเสนอ โดยไม่ได้ตรวจสอบความถูกต้องแท้จริงของเอกสารดังกล่าวเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กรมที่ดิน ต. หรือผู้หนึ่งผู้ใด จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตาม ป.อ. มาตรา 157.

⁵ วิชัย วิวิตเสวี และคณะ. (2548). ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 157 ที่พึงของคนไร้เส้น. หน้า 14.

⁶ จากคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3509/2549 เป็นการฟ้องคดีระหว่างโจทก์ ซึ่งรับราชการเป็นข้าราชการตุลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค 1 กับจำเลย ซึ่งรับราชการเป็นพนักงานอัยการชั้น 5 ตำแหน่งอัยการพิเศษประจำกรม.

แน่นอนเพียงพอต่อหลักประกันในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐได้ จึงสมควรต้องได้รับการศึกษาและพิจารณาว่า เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่เป็นไปตามหลักความชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร และควรมีการปรับปรุงแก้ไขไปในทางใด

ปัญหาดังกล่าวนี้ จะเห็นได้จากกรณีที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาในหลายเรื่อง เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานของรัฐ ที่มีการกระทำไปในขอบอำนาจของตนที่เป็นลักษณะการใช้ดุลพินิจ และกระทำไปในทางการบริหารงานราชการตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศก็จะเห็นได้ว่ามีลักษณะที่แตกต่างกันเพียงใด

ประเด็นที่เป็นปัญหาและจำเป็นต้องศึกษา คือ

1.1.1 ปัญหาความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติของกฎหมาย มาตรา 157 ขัดต่อหลักกฎหมายอาญา ที่ต้องมีความชัดเจนแน่นอนในมาตรา 2 หรือไม่ อย่างไร ควรมีการกำหนดขอบเขต องค์ประกอบของความผิดให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น หรือยกเลิกบทบัญญัตินี้

1.1.2 การให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการกำหนดถึงการกระทำในความผิดฐาน การปฏิบัติหน้าที่ ฝ่ายบริหารว่าเป็นความผิดที่มีโทษอาญาหรือที่เรียกว่าเป็น Criminal Acts นั้น ถือว่าการใช้อำนาจของฝ่ายตุลาการเป็นไปตามหลักความชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

1.1.3 องค์ประกอบในส่วนของ “การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ” ต้องมีลักษณะอย่างไร เพราะยังไม่มีหลักที่ชัดเจนเพียงพอ และเหมาะสมหรือไม่ที่จะให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการกำหนด และในส่วนของเจตนาพิเศษ “เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด” นั้น จะต้องถึงขนาดเพียงใด

1.1.4 ศึกษาหามาตรการที่จะนำมาใช้ปรับปรุงแก้ไขอย่างไร

ดังนั้น จึงเป็นปัญหาที่น่าจะนำมาพิจารณาว่าบทบัญญัติความผิดตามมาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญาควรที่คงถ้อยคำหรือลักษณะองค์ประกอบความผิดไว้ดั้งเดิมและอาศัยการตีความของผู้ใช้กฎหมายต่อไปดังที่เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมมาจนถึงปัจจุบันนี้ หรือควรมีการปรับปรุงแก้ไขในด้านการบัญญัติของกฎหมายให้มีความชัดเจนแน่นอนเพียงพอแก่การที่จะให้เป็นหลักประกันแก่ผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้มีการพัฒนาการทำงานที่ดียิ่งขึ้นไป และไม่ให้การเข้าใจหรือการกระทำที่ผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจมาเป็นเครื่องมือทำร้ายอนาคตของตนเองรวมทั้งมาตรการอื่นมาใช้ประกอบด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงความเป็นมาและแนวคิดของหลักความชอบด้วยกฎหมายและความเป็นมาของความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามมาตรา 157 นั้นเป็นไปตามหลักความชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

1.2.2 เพื่อศึกษาถึงบทบัญญัติความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามมาตรา 157 ของกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

1.2.3 เพื่อศึกษาถึงปัญหาในการบังคับใช้หลักการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และการใช้ดุลพินิจที่ศาลพิจารณาคือความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในปัจจุบันเปรียบเทียบกับกรกระทำในทางปกครองอื่น เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข บทบัญญัติดังกล่าวและหามาตรการอย่างอื่นมาบังคับใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ที่มากกว่าการดำเนินคดีฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

1.2.4 เพื่อให้ผู้ที่ศึกษา และผู้ที่ใช้กฎหมาย ผู้บัญญัติกฎหมายและบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในเรื่องการใช้ถ้อยคำในการบัญญัติกฎหมาย และหลักประกันในการใช้กฎหมายอาญา เพื่อจำกัดและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลต่อไป

1.3 สมมติฐานการศึกษา

จากหลักที่ยอมรับกันเป็นการทั่วไปและเป็นหัวใจสำคัญในกฎหมายอาญาที่ว่า บุคคลจะต้องรับโทษต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ หรือที่เรียกว่า “หลักไม่มีโทษโดยไม่มีกฎหมาย” นั้น นำไปสู่หลักเกณฑ์ในการบัญญัติกฎหมายว่ากฎหมายอาญาต้องมีความชัดเจนแน่นอน เพื่อป้องกันมิให้มีการสร้างหลักเกณฑ์ หรือใช้ดุลพินิจในการตีความตามอำเภอใจของผู้ที่ใช้กฎหมาย

หากมีการศึกษาความชัดเจนของถ้อยคำในส่วนของ “การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ” และ ในส่วนของเจตนาพิเศษ “เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด” ว่าควรจะเป็นอย่างไร เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข และมีการบัญญัติกฎหมายให้ชัดเจนแล้ว จะทำให้การใช้ดุลพินิจในการตีความในถ้อยคำและลักษณะของการกระทำของกฎหมายในบทบัญญัติดังกล่าวมีน้อยลง และเป็นหลักประกันในกฎหมายอาญาที่สมบูรณ์และให้ความน่าเชื่อถือในการบังคับใช้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ดีขึ้นรวมทั้งหามาตรการอย่างอื่นในการดำเนินการสำหรับความผิดในลักษณะนี้จะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดจุดเริ่มต้น เพื่อให้สอดคล้องกับหลักความชอบด้วยกฎหมายแล้วน่าจะเป็นสิ่งที่ดีกว่าในปัจจุบัน

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

เริ่มศึกษาจากแนวความคิดของเรื่องหลักประกันในการใช้กฎหมายอาญา ลักษณะของการบัญญัติความผิดของกฎหมาย ศึกษาความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ทั้งในประมวลกฎหมายอาญาของไทย และของต่างประเทศ โดยจะศึกษาลักษณะการบัญญัติฐานความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเจ้าหน้าที่รัฐ การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และวิเคราะห์ว่าบทบัญญัติตามมาตรา 157 ของไทยที่ใช้ในปัจจุบันนั้น มีแนวการใช้กฎหมายอย่างไร ได้มีการให้หลักประกันต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ถูกบังคับใช้หรือไม่ เพื่อหาหลักเกณฑ์แก้ไข ปรับปรุง อันอาจเป็นประโยชน์ต่อการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับความผิดนี้

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) กล่าวคือ เก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นเอกสาร ค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากตำรา หนังสือ วิทยานิพนธ์ บทความ ผลงานทางวิชาการ และเอกสารรายงานการวิจัยอื่นๆ รวมทั้งเอกสารของต่างประเทศ และค้นคว้าหาข้อมูลทางเว็บไซต์ (<http://www>) เป็นต้น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เพื่อทราบถึงความเป็นมาและแนวคิดของหลักความชอบด้วยกฎหมายและความเป็นมาของความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามมาตรา 157 นั้น เป็นไปตามหลักความชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

1.6.2 เพื่อทราบบทบัญญัติความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามมาตรา 157 ของกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

1.6.3 เพื่อทราบถึงปัญหาในการบังคับใช้หลักการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และการใช้ดุลพินิจที่ศาลพิจารณาเป็นความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในปัจจุบันเปรียบเทียบกับกรณีในทางปกครองอื่น เพื่อนำไปสู่การปรับปรุง แก้ไข บทบัญญัติดังกล่าวและหามาตรการอย่างอื่นมาบังคับใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ที่ตีมากกว่าการดำเนินคดีฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

1.6.4 เพื่อให้ผู้ที่ศึกษา ผู้ที่ใช้กฎหมาย ผู้บัญญัติกฎหมาย และบุคคลทั่วไปได้มีความเข้าใจในเรื่องการใช้ถ้อยคำในการบัญญัติกฎหมายและหลักประกันในการใช้กฎหมายอาญา เพื่อจำกัดและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลต่อไป